

РЕШЕНИЕ

№ 1924

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Петя Стоилова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **603** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 - 228 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

С решение от 19.08.2019г., постановено по н. а. х. дело № 10364/ 2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114 състав е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 15-4332-005303/ 21.05.2015 г., издадено от началник група към СДВР – ОПП, с което на С. И. С. е наложена глоба в размер на 100 лв. на основание чл.179, ал.2, пр.2 от ЗДвП за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗДвП.

Така постановеното решение, в срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН е обжалвано от С. И. С., който се позовава на изтекла абсолютна погасителна давност.

В съдебно заседание пред Административен съд София–град касаторът и ответникът не се представляват.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Касационният контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Според фактическите установявания на СРС на 14.03.2015 г., около 16,45 часа касаторът управлявал лек автомобил „РЕНО М.“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]и срещу № 53, поради недостатъчна дистанция реализирал пътно-транспортно произшествие със спрелия пред него лек автомобил „ОПЕЛ З.“ с рег. [рег.номер на МПС] . След подаден сигнал за произшествието на място пристигнали полицейски служители от СДВР – ОПП, които снели обяснения от водачите на двата автомобила и след установяване механизма на ПТП съставили протокол за ПТП № 1539922 от 14.03.2015 г. За констатираното нарушение е съставен АУАН № 016763/ 14.03.2015г. за нарушение на чл.23, ал.1 ЗДвП, въз основа на който е издадено наказателното постановление.

При горната фактическа обстановка СРС приема, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно, като по безспорен начин се установява, че С. И. С. е извършил вмененото му нарушение.

Решението е неправилно като резултат поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Съгласно чл.11 ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Нормата е разположена в глава първа “Общи разпоредби” на ЗАНН, така че е приложима и за административните наказания по чл.13, б.”а”–“в” ЗАНН на физически лица, и за имуществените санкции на юридически лица и еднолични търговци по чл.83, ал.1 ЗАНН, за всяка административнонаказателна отговорност, без оглед на основанията и/или вида ѝ. Същевременно, тъй като препращането по чл.11 ЗАНН е към изключващите отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК, то важи за тези, регламентирани и в глава втора, и в глава девета: а) основанията, изключващи преследването и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като същата може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Няма основание препращането по чл.11 ЗАНН да се стеснява само до обстоятелствата по чл.9, ал.2, чл.12, чл.12а, чл.13, чл.13а, чл.14, чл.15 и чл.16 НК, изключващи обществената опасност и противоправността на деянието, а с това и вината – т.е., до хипотезите на ненаказуемо деяние, което не поражда наказателна отговорност, без да се държи сметка и за хипотезите, в които при наличие на деяние, поначало наказуемо, деецът се освобождава от наказателна отговорност или последната се погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно

погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК съгласно чл.11 in fine ЗАНН е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес (Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т.д. 1/14 г.).

С изтичане на предвидената от закона погасителната давност се изключва всяко административнонаказателно преследване съгласно чл.79, ал.1, т.2 НК вр. чл.11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките му нейното осъществяване не е допустимо. Последиците ѝ са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява преследването на нарушителя, но също и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за нейното реализиране, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по-силното основание това следва да важи и за административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Спира съгласно чл.81, ал.1 НК вр. чл.11 ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл.81, ал.2 НК вр. чл.11 ЗАНН с всяко едно действие на надлежните органи, предприето към преследваното лице, след което започва да тече нова давност. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е била спирана и прекъсвана, обаче, съгласно чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН преследването на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл.80, ал.1, т.5 НК вр. чл.11 НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането по чл.11 ЗАНН, субсидиарно приложими са чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1, т.5 НК.

В случая С. И. С. е наложена глоба за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗДвП, извършено на 14.03.2015 г. Това е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното му преследване съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и приложима съгласно чл.3, ал.1 ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм. - ДВ, бр.26 от 2010 г.) вр. чл.11 ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН). Така при начален момент 14.03.2015г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл.80, ал.1, т.5 НК (изм., ДВ, бр.26 от 2010) вр. чл.11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 14.09.2019г. С изтичането на давността държавата губи материалното свое право и да наложи наказание на дееца, и да изпълни вече наложеното (Тълкувателно постановление № 1/ 27.02.2015г. на ВКС и ВАС). Давността погасява административнонаказателната отговорност, като прави недопустимо административнонаказателното производство, в което се осъществява.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2, предложение 2 от АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 19.08.2019г., постановено по н. а. х. дело № 10364/ 2018г. по описа на Софийски районен съд, НО, 114 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 15-4332-005303/ 21.05.2015 г., издадено от

началник група към СДВР – ОПП, с което на С. И. С. е наложена глоба в размер на 100 лв. на основание чл.179, ал.2, пр.2 от ЗДвП за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗДвП. Решението не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: